

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Sedmíkovou ve věci žalobce: **S. N.**, t.č. na adrese Pobytové středisko Kostelec nad Orlicí, Rudé armády 1000, zast. Mgr. et Bc. Filipem Schmidtem, LL.M., advokátem, se sídlem Praha 9, Čihákova 871/15, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, o žalobě žalobce proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 6. 2013, č.j. OAM-109/ZA-ZA04-ZA14-2013, t a k t o :

- I. **Rozhodnutí žalovaného ze dne 26.6.2013, č.j. OAM-109/ZA-ZA04-ZA14-2013 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

I.

Rozhodnutí správního orgánu, shrnutí obsahu žaloby a vyjádření žalovaného

Rozhodnutím žalovaného označeným ve výroku nebyla žalobkyni udělena mezinárodní ochrana dle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a §14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu).

Spolu se žalobkyní podal žádost o udělení mezinárodní ochrany také její manžel. Ani on nebyl se žádostí úspěšný a stejně tak se žalobou, kterou projednal zdejší soud pod sp. zn. 28Az 9/2013 ještě předtím nežli započalo jednání v této konkrétně popisované věci. Je namístě zdůraznit, že žalobkyně odvozuje jí tvrzené problémy v Gruzii, důvod odchodu a obavy z návratu od skutečností týkajících se problémů tvrzených jejím manželem.

Namítala pochybení správního orgánu ze stejných důvodů jako její manžel, tedy pochybení spočívající zejména v nedostatečně zjištěném skutkovém stavu, tedy v rozporu s § 3 a § 50 odst. 4 a § 52 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád. Připustila, že sama nebyla členkou žádné politické strany či hnutí, nicméně zdůraznila politickou angažovanost manžela ve straně Národního hnutí prezidenta Saakašviliho a to od roku 2007. Ten se aktivně zapojoval do politického dění a stranu podporoval rovněž finančně. V předvolební kampani v říjnu 2012 rovněž aktivně vystupoval a hájil zájmy strany včetně finanční podpory předvolební kampaně. Poukázala na diskriminační přístup státních orgánů vůči její osobě a stejně tak vůči osobě manžela. Zmínila výhrůžky, uzavření podniku, zablokování účtu v bance a to vše bylo i dle jejího přesvědčení vykonáváno ze strany vládních orgánů, policie, finančního úřadu a bezpečnostních složek.

Připomněla, že je-li jí připisována politická aktivita, poté nemůže správní orgán odmítnout posoudit možnost pronásledování s tím, že se fakticky politicky neangažovala. Žalovanému vytýkala nedostatečně zjištěný skutkový stav, tedy že se nedostatečně seznámil s faktickou situací v Gruzii a vycházel toliko z dílčích zpráv o zemi. Zdůraznila, že její výpověď v průběhu správního řízení plně koresponduje s obsahem zpráv shromážděných žalovaným. Ten se ovšem s danou situací nikterak nevypořádal a konstatoval, že žalobkyně se může ochrany své osoby v Gruzii domáhat. Správní orgán si tak vůbec nezajistil informace o situaci v zemi, když v opačném případě by zjistil, že je vůči stoupencům prezidenta Saakašviliho postupováno tak, jak uvedla žalobkyně.

Za nesprávný označila – stejně tak jako její manžel - závěr žalovaného v tom směru, že v její vlasti má k dispozici účinné nástroje obrany svých práv. Tento závěr ze žádné shromážděné informace nevyplývá. Stejně tak neefektivní se jeví případné vnitřní přesídlení v rámci Gruzie, neboť pronásledování vychází ze strany samotného státu a tato ochrana by nemohla být účinná. V případě návratu jí tak z důvodů popsaných hrozí reálné nebezpečí vážné újmy. Požadovala napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 5. 11. 2013 popřel oprávněnost žaloby, odkázal na obsah správního spisu, zejména na žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany a informace jím přednesené, protokol o pohovoru, použité informace o zemi původu a na vlastní rozhodnutí.

Tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany je politické pronásledování ze strany nové vlády, a to především manžela žalobkyně, který jako člen aktivně vystupoval na podporu Národního hnutí, podílel se i na financování předvolební kampaně, ale po prohraných volbách se stal terčem různých výhrůžek a spolu s ním i samotná žalobkyně. Tedy potíže manžela, tj. výhrůžky, blokování účtu

nebo ukončení podnikání v případě manžela se dotýká též její osoby. Sama žalobkyně vedla ve městě Kutaisi kadeřnický salon, kde se zákaznicemi politické poměry probírala. V jednom případě osobně navštívila předvolební mítink prezidenta Saakašviliho. Správní orgán nespороval existenci potíží žalobkyní popsaných, nicméně za dané situace jistě měla právo obrátit se na kompetentní orgány se žádostí o vysvětlení důvodů, pro které jí byla uzavřena její živnost. Stejně jako v případě manžela problémy situovala zejména do období měsíce října a listopadu, ačkoli zemi opustili teprve v březnu 2013 a to navíc s tím, že v Gruzii ponechali své děti, ačkoli obavami o jejich život a zdraví odůvodňovala žalobkyně i manžel jejich odjezd z vlasti. Takové jednání označil správní orgán přinejmenším za nelogické. Zdůraznil, že žalobkyně ani manžel neměli při vycestování z vlasti žádné problémy a stejně tak potvrdil, že jeho děti ani rodiče žádné potíže dosud nemají. Stejně tak nezmínila žádné trestní stíhání proti její osobě či proti osobě manžela. Z těchto důvodů proto žalobci nemohla být žádná z forem mezinárodní ochrany udělena. Trval na správnosti svého rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby.

II.

První projednání věci krajským soudem včetně shrnutí použitých důkazů

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle ustanovení § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“), v mezích žalobních bodů. Žalobu projednal krajský soud při jednání za přítomnosti obou stran, resp. zástupce žalobkyně, protistrany a tlumočníka. V řízení provedl důkaz podstatným obsahem správního spisu, z něhož ověřil rozhodné skutečnosti, o kterých měl zato, že jsou pro posouzení důvodnosti podané žaloby podstatné.

V žádosti o udělení mezinárodní ochrany uplatněné dne 2. dubna 2013 uvedla, že není členkou žádné politické strany ani hnutí, sympatizovala ovšem se stranou Národní hnutí, jejímž čelným představitelem byl prezident Saakašvili. Po volebním neúspěchu v říjnu 2012, kdy zvítězila strana Gruzínský sen v čele s Ivanišvilem započaly problémy žalobkyně a jejího manžela, který byl členem Národního hnutí. Tvrdila, že jim bylo vyhrožováno, byly učiněny kroky k ukončení jejich podnikatelských aktivit a manžel by opakovaně zbit. Z obavy o život a životy dětí Gruzii z obav o život raději opustili. Uvedla, že problémy souvisely především s osobou jejího manžela. Zopakovala, že jim bylo vyhrožováno, manžel byl zbit, měli strach posílat děti do školy. Nenechali je provozovat živnosti a manželovi obestavili účet v bance. Situaci přičítali příznivcům vítěze voleb Ivanišviliho s tím, že nová vláda chtěla prosadit pouze stoupence vítězné politické strany. Pomoc nikde nehledali, neboť všechny úřady a důležité pozice jsou obsazeny právě jeho sympatizanty. V ostatních problémech v zásadě odkazovala na přednesy učiněné manželem.

Krajský soud seznal, že žádný z manželů nebyl významnou či jiným způsobem důležitou postavou politické strany Národní hnutí, nezastával v ní pozici, která by byla nějakým způsobem výjimečná či zvláštní. Navíc se nepokusili ani zjistit důvody a okolnosti, pro které došlo k uzavření jejich provozoven a obstavení účtu v bance. Pokud oba svorně tvrdili, že domáhat se ochrany a pomoci u orgánů a institucí, kde pracovní a vrchnostenské pozice zastávají vítězové voleb není efektivní, pak krajský soud ve shodě s informací obstaranou žalovaným, konkrétně Informací MZV ČR č. j. 101308/2013-LPTP ze dne 20. května 2013, která byla obsahově zaměřena na postavení členů politické strany „Národní hnutí“ po volbách z října 2012, je toho

názoru, že žalobce se měl – a soudě dle obsahu informace – rovněž mohl a nápravu poměrů alespoň pokusit. Ze zprávy se, pravda, podává nejednoduchá povolební situace, nicméně v žádném případě z jejího obsahu neplyne, že by občané mající pocit bezpráví nemohli tuto skutečnost oznámit úřadům a požadovat její řešení

Dospěl k závěru, že problémy žalobkyní popsané s ohledem na informace o zemi původu intenzity pronásledování tak, aby mohla být poskytnuta mezinárodní ochrana formou azylu, nedosáhly. Důvody pro udělení mezinárodní ochrany dle § 12 zákona o azylu tak neshledal a rozhodnutí žalovaného považoval za souladné se zákonem.

Stejně tak za správné, zákonné, zjištěným informacím odpovídající a taktéž náležitě odůvodněné považuje krajský soud i neudělení azylu dle § 13 a 14 zákona o azylu. K udělení azylu dle § 13 zákona o azylu (tzv. azyl za účelem sloučení rodiny), který sice zohledňuje rodinné vazby, ale uplatňuje se toliko vůči zákonem vymezenému okruhu rodinných příslušníků azylanta, nebyl v případě žalobce shledán zákonný podklad, neboť žalobce není rodinným příslušníkem azylanta, jemuž byl udělen azyl dle § 12 nebo 14 cit. zákona

Následně krajský soud posuzoval důvodnost žaloby ve vztahu k udělení tzv. doplňkové ochrany tak, jak je upravena v ust. § 14a a § 14b zákona o azylu. Ověřil, že na území Gruzie v době rozhodování nehrozil mezinárodní nebo vnitřní ozbrojený konflikt a případné vycestování žalobce nepředstavuje rozpor s mezinárodními závazky ČR. Z Informace MZV ČR opatřené žalovaným a vyhotovené dne 20. května 2013, tedy z informace z objektivního, věrohodného zdroje a časově aktuální, vyplývá, že neúspěšným žadatelům o udělení mezinárodní ochrany žádný postih při návratu do Gruzie nehrozí. Nezáměr gruzínských orgánů o osobu žalobkyně a stejně tak i jejího manžela je navíc dokladován i již zmiňovaným vstřícným postojem při vyřizování formalit a dokladů. Žalobu jako nedůvodnou zamítl.

III.

Kasační stížnost včetně zrušujících důvodů, stanovisko krajského soudu

Žalobkyně stejně tak jako její manžel se proti rozhodnutí bránila kasační stížností, ve které namítla, že žalovaný i krajský soud nesprávně posoudili a zhodnotili informace jí přednesené. Krajskému soudu vytýkala, že se řádně nevypořádal s námitkami, které uplatnila v žalobě proti rozhodnutí žalovaného. V žalobě i v předcházejícím správním řízení podrobně popsala pronásledování, kterého se jí dostalo ze strany příznivců nové státní moci. Podle jejího názoru je jakákoliv obrana proti tomuto pronásledování nemožná, neboť justice je jako ostatní složky veřejné moci pod vlivem vítězné strany Gruzínský sen. Zprávy o situaci v Gruzii obstarané žalovaným prokazují mnohá tvrzení stěžovatelky a opodstatněnost jejích obav. Nadto stěžovatelka předložila soudu další zprávy a aktuální odkazy, které ovšem soud odmítl k důkazu provést, a přejal pouze účelově použité pasáže ze zpráv obsažených ve správním spise. Stěžovatelka nesouhlasí s takovým hodnocením důkazů a má za to, že krajský soud měl k důkazům navrženým stěžovatelkou přihlídnout, aby byl skutkový stav v zemi původu zjištěn objektivně a úplně.

O kasační stížnosti rozhodoval Nejvyšší správní soud v Brně (dále jen NSS) dne 31. července 2014 pod č. j. 5 Azs 20/2014-44. Neztotožnil se s posouzením věci provedeným zdejší soudem, napadený rozsudek zrušil a věc mu vrátil se závazným právním názorem k dalšímu řízení.

Stejně tak jako jiný senát téhož soudu, který rozhodoval o kasační stížnosti manžela žalobkyně, odkázal na rozsudek NSS ze dne 28. 5. 2009, č. j. 5 Azs 36/2008 – 119, www.nssoud.cz, musí žadatel o azyl podle § 12 písm. b) zákona o azylu *kumulativně* splnit následující kritéria: „(1) *musí se nacházet mimo zemi svého původu (tato podmínka není explicitně v zákoně o azylu stanovena, neboť se presumuje z povahy věci); (2) musí mít odůvodněný strach [viz § 12 písm. b) zákona o azylu]; (3) jemu hrozící újma musí dosahovat intenzity pronásledování [viz § 12 písm. b) zákona o azylu ve spojení s definicí pronásledování nyní zakotvenou v § 2 odst. 8 zákona o azylu]; (4) ochrana v zemi původu selhala (viz definice pronásledování nyní zakotvená v § 2 odst. 8 zákona o azylu); (5) musí být pronásledován z azylově relevantních důvodů [viz § 12 písm. b) zákona o azylu]; a (6) nesmí se na něj vztahovat vylučující klauzule (viz § 15 zákona o azylu).“.*

Konstatoval, že s ohledem na zjištěný skutkový stav, týkající se aktivit obou manželů, totiž není v daném případě pochyb o tom, že stěžovatelka i její manžel zastávali určitý politický názor ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu. Navíc lze dodat, že z hlediska naplnění podmínky azylově relevantního důvodu pronásledování podle § 12 písm. b) zákona o azylu není podstatné, zda žadatel o mezinárodní ochranu určité politické názory skutečně zastává anebo je zastává pouze zdánlivě, neboť jsou mu připisovány původci pronásledování (viz citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2008, č. j. 2 Azs 45/2008 – 67).

Dále uvedl, že v případě stěžovatelky, obdobně jako v případě jejího manžela, lze tedy za daného stavu řízení považovat za nesporné splnění podmínek (1) pobytu mimo zemi původu a (6) nenaplnění vylučujících klauzulí, jak byly shora citovány. Za splněnou lze považovat i podmínku (5) existenci azylově relevantního důvodu. Ze skutečností uvedených stěžovatelkou (a jejím manželem), které žalovaný ani krajský soud nezpochybnili, totiž plyne, že zastávala určitý politický názor (resp. uplatňovala politická práva a svobody), a zároveň tvrdí, že z tohoto důvodu byla pronásledována.

Sporným tedy zůstává splnění podmínek: (2) důvodnosti strachu z pronásledování (do budoucna), (3) hrozící újmy dosahující intenzity pronásledování a (4) selhání ochrany v zemi původu. Krajský soud se v odůvodnění rozsudku zabýval primárně otázkou intenzity příkoří, jemuž stěžovatelka (s manželem) čelila, a otázkou, zda stěžovatelka využila dostupné prostředky ochrany v zemi původu.

Odkázal na rozsudek ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004 – 57, v němž NSS uvedl, že „[r]ozhodnutí o neudělení azylu odůvodněné nesplněním podmínek § 12 zákona o azylu jen proto, že stěžovatel nezastával zásadním způsobem veřejně své politické názory a jeho aktivity se dostatečně zásadním způsobem neprojevovaly na běloruské opoziční scéně, je v rozporu se smyslem tohoto ustanovení. Tyto skutečnosti nemohou být předpokladem pro naplnění pojmu pronásledování podle § 2 odst. 6 zákona o azylu, protože není možné od každého řadového občana, byť

uvědomělého a politicky aktivního, očekávat, že jeho činnost bude zásadním způsobem ovlivňovat opoziční struktury. Členství v politické straně je jednou, nikoli jedinou možností, jak mohou být jednotlivci účastni veřejného života a dávat najevo své politické názory. Ze samotné skutečnosti, že dotyčný nebyl členem, ale pouze sympatizantem opoziční politické strany, nelze dovozovat, že neprojevil dostatečně svůj politický názor. To platí tím spíše, pokud se jedná o zemi, kde pouhá účast na demonstracích organizovaných opozičními stranami obvykle způsobuje perzekuci ze strany orgánů státní moci“.

Konstatoval, že „Příkoří, které stěžovatelka (a její manžel) popisovali, tj. nátlak ze strany osob sympatizujících s novou vládnoucí stranou a jejich opakované vstupování do kadeřnického salonu i stěžovatelčiny domácnosti, výhrůžky fyzickým násilím (u manžela dokonce opakované použití fyzického násilí) jak oběma manželům, tak jejich dětem, následné uzavření kadeřnického salonu stěžovatelky a zbavení prostředků obživy celé rodiny v důsledku konfiskace finančních prostředků na podnikatelském účtu stěžovatelčina manžela a uzavření jeho podniku, nelze jednoduše bagatelizovat jako standardní projevy střídání moci v méně rozvinutých demokraciích. I kdyby tomu tak bylo, jedná se o závažné omezení základních práv, která jsou v ČR zaručena Listinou základních práv a svobod, ale také Úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod (jejíž smluvní stranou je i Gruzie, jakkoli to není pro posouzení otázky, zda se již jedná o pronásledování, podstatné).“

NSS tedy shrnul, že...“ obdobně jako v případě stěžovatelčina manžela, je úvaha krajského soudu zavádějící v tom, že počítá s jakousi „přijatelnou“ mírou pronásledování, „standardní“ vzhledem k poměrům v dané zemi. Nesprávná úvaha krajského soudu vedla ke zjednodušení důkazní situace jak ve vztahu k hodnocení věrohodnosti stěžovatelkou uvedených tvrzení, tak ohledně posouzení intenzity tvrzených příkoří [zda jsou pronásledováním - podmínka (3)], tak ve vztahu k posouzení otázky, zda stěžovatelkou pocítovaný strach z pronásledování je důvodný [podmínka (2)] a zda došlo k selhání vnitrostátní ochrany [podmínka (4)].“

Po tomto rozboru situace uzavřel, že „žalovaný nedostál své povinnosti náležitě zjistit skutkový stav. Jelikož krajský soud závěry žalovaného bez dalšího převzal, aniž by uvedenou vadu odstranil, zatížil tím sám své rozhodnutí vadou. Navíc soud nedostatečně, pouhým odkazem na § 52 odst. 1 s. ř. s. (podle něhož soud rozhodne, které z důkazů provede a které nikoli) a na předchozí závěry svého rozsudku, jež Nejvyšší správní soud shledal nesprávnými, odůvodnil neprovedení důkazů navržených v žalobě stěžovatelkou. Jedná se tedy v podstatě o opomenutý důkaz, tedy vadu řízení před soudem, která je podle mnohých nálezů Ústavního soudu porušením základního práva na spravedlivý proces.“ Rozhodnutí nadepsaného soudu zrušil pro vytykanou vadu a vrátil mu věc k dalšímu řízení.

Podle § 110 odst. 3 s. ř. s. zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je krajský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušujícím rozhodnutí.

Krajský soud může toliko zopakovat již vyřčené a odkázat plně na své rozhodnutí, které bylo zdejší soudem vydáno ve věci manžela žalobkyně. Krajský soud v něm respektoval závazný právní názor NSS ve směru vytykaných pochybení, tedy nedostatků při zjišťování skutkového stavu věci ohledně situace v zemi původu

žalobkyně, tudíž s ohledem na NSS vytýkaná pochybení (v zásadě totožná) v případě žalobkyně nemohl postupovat jinak, nežli rozhodnutí žalované zrušit a vrátit jí věc k dalšímu řízení.

Krajský soud nepřehlédl, že zástupce žalobkyně požadoval nařídít ve věci jednání. Tento postup ovšem krajský soud neshledal s ohledem na pochybení shledaná a vytýkaná NSS za praktický (z hlediska rychlosti řízení, ekonomiky a faktických možností krajského soudu shromažďovat důkazy a další reálie k zemi původu) této žádosti vyhovět, když – jak bude níže objasněno – vyhodnotil, že k naplnění požadavků vznesených NSS k otázce doplňování informací o zemi původu a to zejména konkrétně ve vztahu příběhu žalobkyně. Krajský soud by pochopitelně mohl provést důkazy informacemi (články) žalobkyní a jejím manželem navrhanými. V odůvodnění svého rozhodnutí ve věci týkající se posouzení důvodnosti žaloby manžela žalobkyně poté, kdy původní rozhodnutí nadepsaného soudu bylo NSS zrušeno, krajský soud rovněž rozhodnutí žalované zrušil a k důvodům uvedl následující: *„Stejně tak by si dle návodu NSS obstaral zprávu MZV o situaci v Gruzii za rok 2013, nicméně s přihlédnutím k zásadnímu nesouhlasu s dosud shromážděným množstvím informací v zásadě z jediného zdroje, jak NSS uvádí, by krajský soud stejně žalovaného kontaktoval a vyžadoval by jeho zcela nezbytnou součinnost. Je to právě žalovaný, který disponuje databází informací, který má aktuální zprávy o zemi původu a který rovněž může operativně v případě potřeby kontaktovat zastupitelský úřad té které země a ověřit aktuální situaci. Těmito možnostmi krajský soud nedisponuje, takže pokud by doplňoval dokazování ve smyslu požadavků NSS, tak by se nemohl vyhnout aktivnímu zapojení žalovaného, jak shora uvedeno. Navíc by hodnotil penzum nově získaných informací, posuzoval by jejich význam a dopad na situaci žalobcem přednesenou a byl by povinen přijmout konkrétní závěr. Fakticky by v tomto případě nahrazoval ve smyslu dokazování a následného posouzení důvodnosti žádosti činnost, která náleží do kompetence správního orgánu. Krajský soud je přesvědčen, že žalovaný s ohledem na své praktické zkušenosti v azylovém řízení nechápe postoj nadepsaného soudu jako postoj alibistický, kterým by se soud chtěl zbavit odpovědnosti za řádné doplnění dokazování a „přenést“ tuto povinnost na správní orgán. Odstranění a objasnění vad shledaných a vytýkaných NSS však zcela bez pochybností vyžaduje zásadnější doplnění dokazování způsobem v tomto rozhodnutí popsaným, které se dle přesvědčení soudu již vymyká rozsahu jeho přezkumné činnosti.“*

Krajský soud z důvodů vysvětlených tak zvolil (stejně jako v případě manžela žalobkyně) možnost zrušit rozhodnutí žalované pro vady řízení proto, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí vyžaduje rozsáhlé doplnění dokazování a vrátil mu věci k dalšímu řízení (§ 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s.) bez toho, aniž by sám takovéto důkazy shromažďoval. Takovýto postup nemůže být žalobkyní, byť požadovala nařízení jednání, k tíži, neboť krajský soud s ohledem na závazný pokyn NSS ve zrušujícím rozsudku tímto svým přístupem respektoval závěr o nezbytnosti doplnit dokazování. Pouze neshledal z důvodů již objasněných za rozumné, aby doplnění dokazování v rozsahu jistě nemalém, probíhalo přímo před nadepsaným soudem. Pokud totiž nedostál požadavkům na řádné dokazování ve smyslu vytýkaných nedostatků při zjišťování skutkového stavu věci ohledně situace v zemi původu žalobce krajský soud, který vyšel z informací shromážděných žalovaným, nemohl logicky své povinnosti dostát ani žalovaný. Na něm tedy bude, aby shromáždil dostatečné množství aktuálních, věrohodných, dohledatelných

informací z různých informačních zdrojů tak, aby byly požadavky NSS naplněny. Bude přitom respektovat stanovisko NSS uvedené v rozsudku ze dne 31. 7. 2008, č. j. 5 Azs 55/2008 – 71, kde se říká, že „při používání informací o zemích původu je nutné dodržovat následující pravidla. Informace o zemi původu musí být v maximální možné míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, a (4) transparentní a dohledatelné.“ S ohledem na přednes žalobkyně, resp. jí předložený příběh, se žalovaný pokusí obstarat informace cíleně se vztahující právě k individuálnímu případu žalobkyně a o oprávněnosti její žádosti s ohledem na skutečnosti jím přednesené a na pozadí shromážděných informací o zemi původu z vlastní iniciativy a rovněž s přihlédnutím k informacím, na které upozorňoval žalovaný, o důvodnosti jeho žádosti znovu rozhodne ve smyslu požadavků NSS.

IV. Náklady řízení

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Úspěšná žalobkyně nákladu řízení nepožadovala a stejně tak ze spisu nevyplynulo, že by jí v souvislosti s tímto řízením nějaké náklady vznikly. Soudem ustanovený zástupce (advokát) ve věci učinil celkem dva úkony právní služby, na které se váže paušální odměna, náhradu hotových výdajů. Přípis učiněný vůči krajskému soudu a datovaný dnem 2. 9. 2014 nepovažoval krajský soud za samostatný úkon ve věci, neboť zástupce žalobce toliko oznámil, že požaduje nařídit jednání. Odměna ve výši 8.228,- Kč za tyto úkony byla již přiznána jako součást výroku zrušujícího rozsudku NSS s tím, že bude rovněž z účtu tohoto soudu vyplacena. Proto nadepsaný soud o výši odměny zástupce žalobkyně již nerozhodoval.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

pokračování

9

28Az 9/2013

V Hradci Králové dne 30. října 2014

JUDr. Marcela Sedmíková, v.r.
samosoudkyně